JAMA LEJLA HODŽIĆ

Ako je historija učiteljica života zašto se ista ponavlja? Tačnije rečeno, zašto dopuštamo da bude ponovljena? Mišljenja sam da smo zakazali.Zakazali kao ljudi,humanisti, kao čovječanstvo.Sebe smo prozvali najrazvijenijim živim bićima zbog naše sposobnosti da razmišljamo, ali ta sposobnost kao da se i ne koristi, jer miš nije sebi napravio mišolovku, a mi smo sebi stvorili rat.Stvorili smo formulu za vlastito uništenje.Bog nas je dao jednake. Onog dana kada nas spuste u mrak, u vječiti mir, u zemlju i kada ostanu samo kosti razlikovat ćemo se samo po spolu i visini.Neće naš kostur nositi boju, nacionalnost ili vjeru.Ako je već tako zašto je isto bitno? Zašto je boja bitna za uspostavljanje vlasti i moći? Zašto je bitna vjera onog drugog? Pa zar je različit Bog razlog za istrebljenjem? Zar je različit Bog odnosno različito ime za Boga razlog Srebrenice, Prijedora ili Jasenovca? Ko su ti koji se igraju „Boga" i odlučuju ko će živjeti, a ko ne? Ko je „poluvlašten" i ima pravo na život i zbog čega je drugačiji od nekoga ko je u logoru? Zar mu drugačije srce u grudima kuca? Zar mu drugačija boja krvi venama teče? Više pitanja nego odgovora imam to je svakako.Zašto je neka Lejla drugačija od Milice? Zašto Salihove kosti iskopavaju svake godine dok Aleksandar vodi djecu u školi? Moje posljednje pitanje glasi: Kada smo prestali biti ljudi? Na našim prostorima ciklično se ponavljaju zločini umjesto ljubavi i sreće. Svaka generacija okusi tu gorčinu rata, a ona koja istu okusila nije plaši se da će svakog časa.Mladost nam prođe u iščekivanju rata, a onda se čudimo zašto isti i dođe. Pozivamo na mir u svijetu dok onaj pod našim noga ne postoji.Ne možemo živjeti sami sa sobom,a kamoli sa nekim drugim.Proizvodimo oružje i čudimo se lošem ishodu. Hej, čudimo se! Zakazali smo, a mene je sramota biti čovjek.